

Obraz dne

Mrak - 1933

Čapek upozorňuje na blížící se válečnou situaci.

Poznejte vaše kurátory

Sueña

Jestli někdy nebudete tuto surrealistickou kurátorku moci najít, zkuste postel. Jestli totiž Sueña někde ráda sbírá inspiraci, je to právě tam. Nebojí se ptát na otázky, u kterých by jiní dlouhé chvíle váhali a se zdravým smyslem pro nesmysl se stará o depozitář naší galerie. Jak usíná a dostává se do podvědomí? Poslouchá ovečky a počítá punkovou/rapovou hudbu.

Chúlie de Rastil

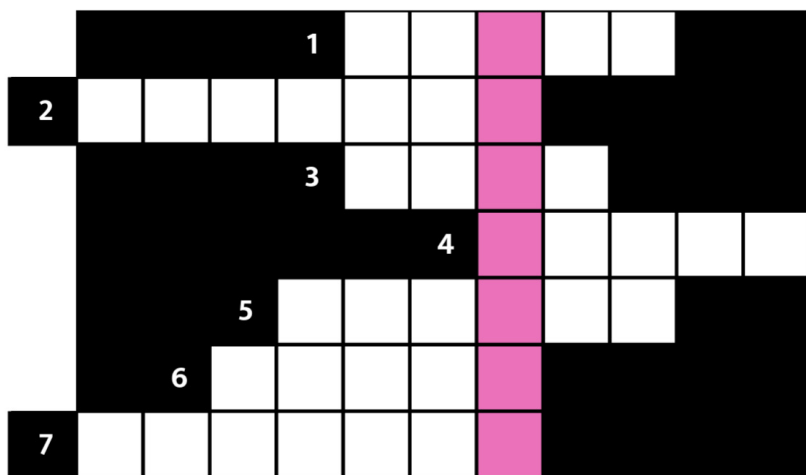
Tato kurátorka se příliš nezaobírá zbytečnými detaily. Na maslowově pyramidě potřeb se stará o téměř všechna patra, aby všichni rezidenti mohli spokojeně tvořit. Důkladně dohlíží na to, aby každý umělec měl plný žaludek a nepociťoval stesk po domovině. Je expertkou na primitivismus a s vášní studuje jeho aspekty v moderním světě. Co nás ale opravdu zajímá je její oblíbené jídlo. Jsou jím bez menšího zaváhání lívance na sádle.

Co bylo jest a bude

Včera se pečlivě zkoušelo, zkoušelo a zkoušelo. Celý den začal modravou otvíračkou, za kterou děkujeme KUKlám. Návštěva pláže v jejich společnosti byla skutečně kouzelná. Pak následovalo dopoledne plné dokončování a důkladného finišování. Pak už nás čekal obedismus a post-obedismus ve formě vodní bitvy. Odpoledne jsme se vydali na různá Želivská zákoutí a pokračovali v přípravě site specific představení. Někteří z nás se dokonce smočili u splavu a po špagetovém večeřismu nás čekal odpočinkový večer s impresionistickou múzou. S tou jsme si nahlédli do krásy momentu a ve společném hnízdečku z peřin si pustili filmismus. Pak už jsme vyrazili na kutě, neb jsme tušili, že dnešek bude vyžadovat notnou dávku energie.

Denní dávka luštění

1. Nejznámější Čapkova olejomalba
2. Jak se jmenuje pejsek ze slavné knihy od Karla Čapka
3. Co pekla slavná pohádková dvojice v jednom z příběhů
4. Josef Čapek byl především
5. Josef Čapek byl gestapem zatčen
6. Bratr Josefa se jmenoval
7. J. Čapek napsal sbírku dětských pohádek: Pejsek a...

Namaluj svůj ismus?

Uytrhni a plakát je na světě.

PWC *gallery*

pohádka na pokračování

Ani jsem si nevšiml, kdy se můj život začal barvit. Všechno to začalo onou podivnou návštěvou podivného muže, který tehdy do černobílé galerie zavítal. Pamatuji si to, jakoby to bylo včera. Jiskra v jeho očích zářila, jeho dlouhý modrý kabát za ním mocně vlál a jeho hranaté hnědé brýle jeho tváři dodávaly jakousi moudrost.

Když jsem se však snažil vzpomenout si na jeho tvář, má mysl zůstala prapodivně prázdná. Vedle mé skříně stále stála jeho hůl se zvířecí hlavou a já, ať jsem dělal cokoli, z hlavy jsem ho nebyl schopen dostat. Neustále se mi proháněla hlavou jeho slova. Ano, onen barevný muž mi změnil život a už dávno nebylo mé pátrání po něm motivováno touhou navrátit mu onu vycházkovou hůl, nýbrž neznámého cizince důvěrněji poznat a násáknout jeho moudrost a znalost. Byl jsem nanejvýš přesvědčen, že to byl právě on, kdo mým směrem poslal barevné bytosti, které za těch posledních pár dní obrátili můj život vzhůru nohama. Poznal jsem jich mnoho a všechny bez výjimky ve mně zanechaly dlouhodobé následky.

To ráno jsem se vydal do práce. Než jsem se tam ale vypravil, něco mě donutilo se zastavit, obrátit se a vzít sebou do galerie i onu dřevěnou hůl. Kráčel jsem

tmavými ulicemi kolem domů s bílou fasádou a pod nebem, které bylo dočista šedé, bez jediného paprsku, co by skrz hustá mračna prosvítal. Přesto mě okolní svět nedonutil k oné zrádné melancholii, ba naopak. Tento pocit mě neopustil ani když jsem vešel dovnitř do prostorů galerie, kde jsem pracoval většinu svého života. Hleděl jsem po bílých plátnech a až teprve tehdy mi došlo, jak moc je mi tady osaměle. Celému místu chyběly barvy. A nejen ty. Život. Tomuhle místu chyběl život, chyběla mu inspirace, byl to jen chladný řád, který tvrdošíjně utlačoval barevný chaos. Sledoval jsem tu řádku němých děl, které jsem celý život bránil, opečovával a schraňoval a nemohl jsem než necítit hlubokou lítost pro ty díla, která leží uschovaná před očima všech návštěvníků. Co jsem udělal dále, byla akce zcela spontánní, však plně vědomá. Dříve, než jsem si to stihnul rozmyslet, mě kroky hnaly k zapomenutému depozitáři. Tam, kde jsem tehdy našel domorodou masku, a sebral jsem co nejvíc obrazů, co jsem dovedl a za chvíli už místo těch nudných černobílých děl galerie zářila životem. Triumfálně jsem se usmál a rozhlédl se kolem sebe. Moje kroky zastavily až u zadní zdi galerie, kde se na stěně místo obrazů vyjímalo velké zrcadlo.

A až teď, kdy jsem na sebe pohleděl, jsem pochopil. Spatřil jsem jiskru v

očích, o které jsem byl přesvědčen, že dávno vyhasla. Spatřil jsem hnedé hranaté brýle, které jsem dostal od pavoučího švece a petrojelově modrý kabátek, který jsem dostal od té bytosti u rybníka. A v rukou jsem třímал onu dřevěnou hůl se zvířecí hlavou. Ten muž, jehož tvář jsem si ještě doted' nemohl vybavit, nenosil tvář nikoho cizího, nýbrž mou vlastní. Netuším jak to bylo možné, ale já byl mladší verze onoho staříka, který mě na tuto neuvěřitelnou a zcela neobyčejnou cestu vyslal. To já byl tím staříkem. A v tu ránu jsem pochopil. Musel jsem procitnout. Musím teď šířit barvy i do těch nejčernobělejších míst na celičském světě a ukážu jim nejen barvy, ale i múzy, které nyní věrně kráčely po mém boku.

Aforismy dnešního dne

Honění se za světovou uměleckou úrovní. Je osobnost vůbec úrovní?

Umělecká teorie a praxe. Lepší nejdivočejší teorie nežli tupá praxe. -

Ale v podstatě umění nepochází ani z teorie ani z praxe.

Sláva. Obíhají tu falešné tisícikoruny; nadsazené kulturní veličiny, které jejich sláva nepřežije.

Zaslechnuto

Anička: Pozor ať si nevykloubíš, koleno, ne rameno, ne teda loket

Iva: Au! Já si stoupla na vlasy

Tonda: Jaký umělci maj přijet? Kukačky: No ty děti

Maryša: Ja ráda poslouchám cizí rozhovory

Anička: Emilko prosimtě podrž mi prsa

Anička: Snědla jsem půl kila bramborového salátu? Ano. Snědla jsem půl kila kapra? Ano. Ale psa nikdy!

Kukačky: Oni (dadaisté) jedli jenom myšlenky,

ne oni jedli myši jménem lenka,

ne oni jedli mušelíny,

a co na to mussolini?

Iva: Lidi já nemám ledvinu

Emilka: Pozor ať si nevykloubíš koleno, ne rameno, ne teda loket

Emilka: Tak jdeme je teda budit? (v 10 večer)

Iva: Otřel ses o stěnu, není to tak, že tě tady agresivně hladím.

Programismus

sobota 15. 8.

ráno

8:00 otvíračka

8:30 snídanismus

dopoledne

9:00 přípravy KUKDOŽELIVA

13:00 obědismus

odpoledne

14:00 vernisáž

Další program sledujte na:
www.kukdivadlo.cz/kuk-do-zeliva

